

När vi nu befinna oss i Lapplands Mekka, Lars Levi Læstadius födelseort, böra vi ej glömma kapellet och lappstaden. Det förra är rörande litet med en obetydlig Kristusbild på altaret, ja, jag tror att den helt enkelt är av gips. Men nog är det andakt där inne, när den vördige prosten i Arjeplog håller mäs-sa för dessa väderbitna fjällbor, som söka sig hit-

VID LAPPMÄSSAN I JÄKKVIK.

Förf. fot.

ned vid de stora kyrkhelgerna. Tyvärr äro de lysande lappdräkterna på retur, konfektionsskrädderiets okultur härjar även här, men alltid får färgglädjen någon tillfredsställelse.

Om den fortsatta vandringen till riksgränsen lämnar karta II de väsentligaste upplysningarna, men jag skall tillåta mig några förklaringar, icke om skönheten, ty den får naturfrossarna försöka tolka, utan i sak. Som allmänt omdöme gäller, att allt är välordnat, i synnerhet nu, sedan Turistföreningen fr. o. m. 1916 understöder en prisreglerad motorbåtstrafik på den i nordvästen mycket svårrodda Sädvajaure (17 km) med den längsta sjöfärden. Övriga vattendrag äro korta och ofarliga med båtar överallt. Fjällen äro sällsynt lättgångna, ett riktigt första förberedande för blivande fjällvandrare. Den lämpligaste tiden är från mitten av juni till början av oktober och den förnämligaste månaden är givetvis september med dess otroligt klara luft, frostiga fjäll och brokiga dalgrönska.

Över Myrträsket ta vi motorbåten längst in i Vitträsket,

framgår i nordvästlig riktning över Naulafjället med härliga utsikter i alla riktningar, icke minst mot den minnesrika Rånekjokk, där Nasafjällets skatter en gång förädlades. Man stryker förbi Arajaures sydända, går försiktigt över polcirkeln och når båtarna i Vuoggatjålmejaure (J. Lindmark). I denna fjällstuga, där frugan är en av Lundmarkarnas utbredda

och vackra släkt, har man det även bra. Vill man lugna sig litet, bör någon av Tjiktjakkmassivets toppar (högst 1 578 m) besökas, en sextimmars-utflykt. Raudojokkfallet och badstranden äro även i hög grad njutbara.

UTSIKT MOT NORGE FRÅN JÄKKVIKS KAPELL. Förf. fot.

Efter fortsatt rodd på Vuoggatjålmejaure landar man vid lågvatten vid älvmynnets, eljest ett par hundra meter norrut vid båtstället. Morkan är vägmärkt och spångad, så att Tjaktjaure nås hastigt nog, och den sista, egentliga rodden på denna mellanriksled vidtager. Man passerar det gästfria nybygget Sandviken (åbon A. Winnberg) ovan odlingsgränsen och sålunda väl snart ett offer för lappskyddet i vår lagstiftning. De förtjänade verkligen ett bättre öde dessa män och kvinnor, som förändra Sveriges karta under så stora ansträngningar.

Låt ej förleda eder av kartbladets anvisningar och landa vid åmynnet, ty strecket gäller vintervägen och ej vandraren, utan ro bara på, till dess vägvisaren bjuder strandhugg. Sedan har man en ytterst lättgången stig på dalbotten och merendels i älvens vackra närhet, till dess man når den sista svenska fjällstugan i Merkenes (P. L. Winnberg).

Även här blir man väl mottagen, och man måste beundra den duktiga modern, som presenterar 10 käcka ungar på en plats, där marken ger stenar i stället för bröd. Men så lär

ock staten i någon mån belöna barnrikedomen genom att tillåta fri införsel från Norge av en säck mjöl för varje unge, som sitter på lasset.

Nästa dagsfärd får man nog vada litet, dels när man rott den lilla Merkenessjön, dels i närheten av riksgränsen, men det är grunt överallt. Märk väl, att den offentliga kartan

VUOGGATJÄLMEJAURE FJÄLLSTUGA.

Förf. fot.

upptager vintervägen norr om älven, men vi skola gå sommarstigen söder därom på Garremtjåkkos nordslutning, jämn som ett golv. Vi äro i malmbäraland med provgropar här och där efter lyckökarnas

mineralletande. Särskilt under dessa kristider ströva de omkring häruppe och hoppas på koppar och silver, dessa fjällvärldens äventyrare. När vi nått Kuolletesjaures nordvästra ända, är det gott att hava gruvstugan till skydd, om det skulle eldas för mycket i »Sandströms golfströmskamin». Ty här rasa stormarna våldsamt, om det vill sig mindre väl.

Riksgränsen passeras en knapp kilometer norr om Njallavareröset nr 232 och på endast 750 m ö. h. Sannerligen är det icke det förlovade landet nedanför oss. Det kan nu icke hjälpas, men högfjällets tröstlösa ofruktbarhet, som omgivit oss ända från Merkenes, släpper sitt allvarliga tag för en frodig grönska och ljumma havsvindar. Inom 10 minuter äro vi nere i skogen och det bär hastigt utför 300 m delvis utmed den vilda Graddisälven till den norska statens utmärkta fjällstuga därstädes.